

Daniels bok – nummer ett hundre og trettito

Åpenbaringen av den profetiske betydningen av den andre prøven: En forståelse av dyrets bilde og beseglingstiden for de 144 000

Jeff Pippenger

2024-03-12

I tidligere artikler brukte vi tid på å identifisere de profetiske kjennetegnene ved den andre av de tre prøvene som er fremstilt ved de tre englene. Hver engel representerer en bestemt prøve, og den andre prøven er fremstilt som en visuell prøve. Vi identifiserte alle de tre englene, og deres respektive prøver er også identifisert i Daniels bok kapittel én, hvor den andre av de tre prøvene var basert på Daniels og de tre trofaste menns ytre fremtoning etter at de hadde spist den vegetariske kosten i stedet for den babylonske kosten. Et annet kjennetegn ved den andre prøven er at den ofte er fremstilt ved en fremstilling av kombinasjonen av kirke og stat.

Alle de tre englene og deres respektive prøver blir identifisert i fallet til Nimrods Babel i 1. Mosebok kapittel elleve. De tre prøvene er der framstilt ved de tre gangene uttrykket «go to» brukes i vers tre, fire og sju. Det andre uttrykket «go to», i vers fire, markerer den andre engels prøve.

Og de sa: Kom, la oss bygge oss en by og et tårn hvis topp når opp til himmelen; og la oss gjøre oss et navn, så vi ikke blir spredt utover hele jordens overflate. 1 Mosebok 11:4.

En by representerer en stat, og et tårn representerer en menighet. De ønsket også en bestemt karakter, slik dette kommer til uttrykk i deres ønske om å gjøre seg et navn. I den andre prøven blir karakteren ofte åpenbart, og dette skjer i kontrast til en motsatt karakter, slik det er fremstilt ved Kain og Abel, de kloke og de dårlige jomfruene, eller i Daniels andre prøve ved den synlige forskjellen mellom dem som spiste Babylons kost, i motsetning til dem som spiste grønnsaker.

Prøv, jeg ber deg, dine tjenere i ti dager, og la dem gi oss grønnsaker å ete og vann å drikke. Deretter la vårt åsyn bli betraktet for ditt ansikt, og åsynet til de barna som eter av kongens mat; og som du da ser, slik skal du handle med dine tjenere. Så samtykket han med dem i denne saken og prøvde dem i ti dager. Og ved enden av de ti dagene viste deres åsyn seg vakrere og fyldigere av kjøtt enn alle de barna som åt av kongens mat. Daniel 2:12–15.

I Milleritt-historien åpenbarte prøven knyttet til den annen engels budskap to klasser av tilbedere. Den klassen som ikke bestod prøven, ble Romas døtre; den andre klassen var de trofaste som fortsatte å følge det fremadskridende lyset. Romas døtre gjenspeiler morens profetiske karakter, og moren som de ble døtre av, blir identifisert som skjøgenes mor. Profetisk sett er en skjøge en kirke som inngår i et forhold til staten, slik pavevesenets bilde er.

Den første av de tre englene i Åpenbaringen kapittel fjorten innehar alle de tre prøvene som tilhører hver av de tre englene, slik også Daniel kapittel én gjør. I Daniel tolv blir den trefoldige prøvingsprosessen også identifisert, så den trefoldige prøvingsprosessen finnes både i begynnelsen

og avslutningen av Daniels bok.

Mange skal bli rensset og gjort hvite og lutret; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:10.

Den første prøven i vers ti er den renselse som finner sted i helligdommens forgård, hvor lammet blir slaktet og rettferdiggjørelse tilregnes synderen. Den andre prøven i vers ti er å bli gjort hvit, noe som er fremstilt ved det hellige i helligdommen, og som betegner når helliggjørelse meddeles den troende. Det tredje trinnet er å bli prøvd, noe som fremstiller dommen i Det Aller Helligste, hvor Guds folk blir beseglet og herliggjørelsen fullbyrdes. De to klassene av tilbedere er fremstilt ved de ugudelige, som ikke forstår, og de vise, som forstår.

Den andre prøven, som mange ganger er fremstilt i det hellige Ord, representerer en synlig prøve, hvor to klasser av tilbedere blir åpenbart, og sammenslutningen av kirke og stat blir symbolisert. Like viktig er det at et kjennetegn ved den andre prøven er at den går forut for den tredje prøven, og den tredje prøven representerer dom. Det finnes imidlertid en viktig presisering når det gjelder dommen i den tredje prøven, for hver av de tre prøvene innebærer en dom, men de to første prøvene er plassert i en historie hvor karakterutvikling fremdeles er mulig. Den tredje prøven er annerledes, ved at den er en profetisk lakmusprøve, som ganske enkelt identifiserer hvilken klasse av tilbedere du hadde blitt i de foregående to trinnene av prøvingsprosessen.

I beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, som begynte den 11. september 2001 og ender ved søndagsloven i USA, finnes det tre prøver. Den første prøven kom da engelen steg ned den 11. september 2001, og i samsvar med engelen som steg ned i millerittisk historie den 11. august 1840, er prøven da en prøve med hensyn til kosthold. I Daniels bok, kapittel 1, kom den første prøven da Daniel satte seg fore i sitt hjerte at han ikke ville spise kongens kost. Da Den Hellige Ånd steg ned ved Kristi dåp, og Han deretter fastet i førti dager, var Hans første prøve kosthold.

Den tredje og siste prøven i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen er søndagsloven. På den tid vil alle de som har forståelse for den syvende dags sabbats krav, og som velger å tilbe på solens dag, motta dyrets merke, og de er fortaapt for evigheten. Etter tre år, i Daniel kapittel én, ble Daniel og de tre trofaste ført fram for Nebukadnesar (et symbol på søndagsloven) for å bli prøvet med hensyn til sin opplæring gjennom de foregående tre årene. Da Faderen og Sønnen steg ned i Nimrods fortelling om opprør ved det tredje «la oss gå ned», var det for å forvirre deres språk og spre dem utover. Den tredje prøven er lakmusprøven som for all evighet skiller de to klassene.

«Både lignelsen om ugresset blant hveten og den om garnet lærer klart at det aldri kommer en tid da alle de ugudelige vil vende seg til Gud. Hveten og ugresset vokser sammen inntil høsten. De gode og de dårlige fiskene blir sammen dratt i land for en endelig adskillelse.»

«Igjen lærer disse lignelsene at det ikke skal være noen prøvetid etter dommen. Når evangeliets gjerning er fullført, følger straks atskillelsen mellom de gode og de onde, og hver classes skjebne er for evig fastlagt.» Ord som lever, 123.

Beseglingstiden for de ett hundre og førtifire tusen ender ved den snart kommende søndagsloven, og mellom den tredje prøven og den første prøven som kom den 11. september 2001, blir den andre

prøven brakt over det laodikeiske adventismen. Det finnes «ingen nådetid etter dommen», for evangeliets verk er da fullført for de ett hundre og førtifire tusen.

Søster White lærer flere steder at dersom vi ikke består den første prøven, kan vi heller ikke bestå den andre prøven, og uten å ha bestått den andre prøven med hell vil vi åpenbare vårt nederlag ved den tredje, avgjørende prøven.

«Jeg ble henvist tilbake til forkynnelsen av Kristi første komme. Johannes ble sendt i Elias' ånd og kraft for å berede veien for Jesus. De som forkastet Johannes' vitnesbyrd, hadde ingen nytte av Jesu lære. Deres motstand mot budskapet som forutsa hans komme, stilte dem slik at de ikke uten videre kunne ta imot de sterkeste beviser for at han var Messias. Satan ledet dem som forkastet Johannes' budskap, til å gå enda lenger, til å forkaste og korsfeste Kristus. Ved å gjøre dette stilte de seg slik at de ikke kunne motta velsignelsen på pinsedagen, som ville ha lært dem veien inn i den himmelske helligdom. At forhenget i templet revnet, viste at de jødiske ofrene og forskriftene ikke lenger ville bli mottatt. Det store offer var blitt frembåret og var blitt godtatt, og Den Hellige Ånd, som kom ned på pinsedagen, vendte disiplenes sinn bort fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gått inn med sitt eget blod for å la sin sonings velgjerninger komme sine disipler til del. Men jødene ble etterlatt i totalt mørke. De mistet alt det lys de kunne ha hatt over frelsesplanen, og satte fortsatt sin lit til sine nytteløse slaktofre og offergaver. Den himmelske helligdom hadde tatt den jordiskes plass, men de hadde ingen kunnskap om forandringen. Derfor kunne de ikke ha noen nytte av Kristi mellombønn i det hellige.»

«Mange ser med gru på jødenes handlemåte da de forkastet og korsfestet Kristus; og når de leser beretningen om den skammelige mishandlingen av ham, tenker de at de elsker ham, og at de ikke ville ha fornektet ham slik Peter gjorde, eller korsfestet ham slik jødene gjorde. Men Gud, som gransker alles hjerter, har satt på prøve den kjærlighet til Jesus som de bekjente å føle. Hele himmelen fulgte med den dypeste interesse mottakelsen av den første engels budskap. Men mange som bekjente å elske Jesus, og som felte tårer når de leste fortellingen om korset, hånte det gode budskap om hans komme. I stedet for å ta imot budskapet med glede erklærte de at det var en villfarelse. De hatet dem som elsket hans tilsynekomst og stengte dem ute fra menighetene. De som forkastet det første budskap, kunne ikke ha gagn av det andre; heller ikke hadde de gagn av midnattsropet, som skulle berede dem til ved tro å gå inn med Jesus i det aller helligste i den himmelske helligdom. Og ved å forkaste de to foregående budskap har de formørket sin forståelse så meget at de ikke kan se noe lys i den tredje engels budskap, som viser veien inn i det aller helligste. Jeg så at slik jødene korsfestet Jesus, slik hadde navnkirkene korsfestet disse budskapene, og derfor har de ingen kunnskap om veien inn i det aller helligste, og de kan ikke ha gagn av Jesu forbønn der. Likesom jødene, som frembar sine unyttige ofre, oppsender de sine unyttige bønner til den avdeling som Jesus har forlatt; og Satan, som gleder seg over bedraget, antar et religiøst skinn og leder sinnet hos disse bekjennende kristne til seg selv, idet han virker med sin makt, sine tegn og løgnaktige under for å feste dem i sin snare.» Early Writings, 259–261.

Dersom vi ikke vil ta imot advarselsbudskapet representert ved 11. september 2001, da vil vi med sikkerhet ta imot søndagsloven når den kommer, forutsatt at vi fortsatt er i live. Når det er sagt, er

prøven der vi avgjør vår evige skjebne, og prøven vi må bestå før vi blir beseglet ved søndagsloven, som er prøven vi må bestå før nådetiden avsluttes, den andre prøven, og det er prøven om dyrets bilde.

«Herren har tydelig vist meg at dyrets bilde vil bli opprettet før nådetiden avsluttes; for det skal være den store prøven for Guds folk, hvorved deres evige skjebne vil bli avgjort. Deres standpunkt er en slik sammenblanding av inkonsekvenser at bare få vil bli bedratt.»

«I Åpenbaringen 13 blir dette emnet tydelig fremstilt; [Åpenbaringen 13:11–17, sitert].»

«Dette er den prøven som Guds folk må gjennom før de blir beseglet. Alle som beviste sin troskap mot Gud ved å holde Hans lov og nekte å godta en falsk sabbat, vil stille seg under Herren Gud Jehovas banner og vil motta den levende Guds segl. De som gir avkall på sannheten av himmelsk opprinnelse og godtar søndagssabbaten, vil motta dyrets merke.»
Manuscript Releases, bind 15, 15.

Den andre prøven i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen er en profetisk visuell prøve. Den krever erkjennelsen av dannelsen av dyrets bilde i Amerikas forente stater, og den prøven kan bare åpenbares gjennom Guds profetiske Ord. Mer enn det: Guds profetiske Ord vil bare bli forstått av dem som velger å ete budskapet om senregnet, som er framstilt som metoden linje på linje. Dersom vi nekter å ete budskapet som er i den mektige engelens hånd i Åpenbaringen atten når han stiger ned, vil vi ikke være i besittelse av evnen til å gjenkjenne dannelsen av dyrets bilde.

For å kunne ete budskapet i engelens hånd, kreves det at den som gransker profetien, kan se at engelen har et budskap i sin hånd. Når den mektige engelen i Åpenbaringen atten stiger ned, angir ikke verset at han har noe i sin hånd, men metodikken linje på linje fastslår ved flere vitner at det alltid finnes et budskap i hånden på de engler som stiger ned. De som forkaster metodikken linje på linje, er blinde for det budskapet som gir beviset på at dyrets bilde er i ferd med å bli dannet i De forente stater. Dette må erkjennes, for vår evige skjebne er avhengig av å erkjenne denne sannheten. Linje på linje identifiserer søster White de profetiske kjennetegnene ved den første engelen med de samme kjennetegnene ved den mektige engelen i Åpenbaringen kapittel atten.

«Jeg fikk se den interesse som hele himmelen tok i det verk som foregikk på jorden. Jesus gav en mektig engel i oppdrag å stige ned og advare jordens innbyggere om å forberede seg til Hans annet komme. Da engelen forlot Jesu nærvær i himmelen, gikk et overmåte klart og herlig lys foran ham. Det ble sagt meg at hans oppdrag var å opplyse jorden med sin herlighet og advare menneskene om Guds kommende vrede. Mengder tok imot lyset. Noen av disse syntes å være meget alvorlige, mens andre var glade og henrykte. Alle som tok imot lyset, vendte sine ansikter mot himmelen og priste Gud. Selv om det ble utøst over alle, kom noen bare under dets innflytelse, men tok det ikke hjertelig imot. Mange ble fylt av stor vrede. Forkynnere og folk slo seg sammen med de usle og stod hardnakket imot lyset som ble utøst av den mektige engelen. Men alle som tok imot det, skilte seg fra verden og var nært forenet med hverandre.»

«Satan og hans engler var travelt opptatt med å søke å trekke så manges sinn som mulig bort fra lyset. Den gruppe som forkastet det, ble etterlatt i mørke. Jeg så Guds engel våke over Hans

bekjennende folk med den dypeste interesse for å nedtegne den karakter de utviklet idet budskapet med himmelsk opprinnelse ble lagt fram for dem. Og da svært mange som bekjente kjærlighet til Jesus, vendte seg bort fra det himmelske budskap med hån, spott og hat, gjorde en engel med en bokrull i hånden den skammelige opptegnelsen. Hele himmelen ble fylt med harme over at Jesus således skulle bli ringeaktet av sine bekjennende etterfølgere.» Early Writings, 245, 246.

I avsnittet ble den første engelen i Åpenbaringen kapittel fjorten «bemyndiget» «til å stige ned og advare jordens innbyggere om å forberede seg på Hans annet komme», noe som er det samme arbeidet som engelen i Åpenbaringen kapittel atten utfører. Den første engelens oppdrag var «å opplyse jorden med sin herlighet og advare mennesket om Guds kommende vrede», noe som igjen er engelen i kapittel attens oppdrag. De som tok imot budskapet, «æret Gud», og de som forkastet budskapet, «ble etterlatt i fullstendig mørke».

Daniel og de tre verdige valgte å ete den himmelske kosten, og den andre gruppen åt Babylons kost. Ved slutten av den «synlige prøven» på ti dager herliggjorde Daniel og hans venner Gud, ettersom deres åsyn var synlig fyldigere og vakrere enn deres som åt Babylons kost. Den første engels budskap i Åpenbaringen kapittel fjorten representerer alle tre prøvene innenfor sin identifikasjon av det evige evangelium. Den første prøven er å frykte Gud, den andre er å gi Ham ære, og den tredje prøven kommer når dommens time inntreffer. De som tok den lille boken ut av den første engels hånd og åt den, slik Johannes er framstilt i kapittel ti, herliggjorde Gud ved den andre prøven, og de var da forberedt til å tre inn i Nebukadnesars dom. Linje på linje var den første prøven den 11. september 2001 å ete den lille boken som var i den veldige engels hånd. Den prøven innledet den neste prøven, hvor to klasser av tilbedere skulle åpenbares forut for den tredje og endelige lakmusprøven, som ganske enkelt demonstrerte enten en herliggjort karakter eller en karakter fylt med mørke.

Beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen er historien fra 11. september 2001 og frem til den snart kommende søndagsloven i USA. I den historien vil lignelsen om de ti jomfruene bli gjentatt og oppfylt helt ned til minste bokstav. Det faktum identifiserer da at den profetiske historien i Habakkuk 2 også vil bli gjentatt og oppfylt helt ned til minste bokstav. Det betyr også at perioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen er den perioden da virkningen av ethvert profetisk syn blir gjentatt og oppfylt helt ned til minste bokstav.

Daniel kapittel elleve, vers førti ble avforseglet ved endens tid i 1989. Verset begynner med endens tid i 1798 og avsluttes med å markere endens tid i 1989. Linje på linje samsvarer endens tid i 1798 med endens tid i 1989. Historien i vers førti, som begynner i 1798 og fortsetter frem til søndagsloven i vers førtien, representerer historien til dyret fra jorden (De forente stater) som det sjette riket i Bibelens profeti. Dyret fra jordens to horn, republikanisme og protestantisme, er representert ved de to endetidene.

I beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen vil det protestantiske horn frembringe to klasser av tilbedere under den andre prøven av de tre prøvene innenfor den tidsperioden. Den ene klassen vil ha utviklet Kristi bilde, og den andre klassen vil ha utviklet dyrets bilde. I den prøvetiden vil det

republikanske horn slutte seg til det frafalne protestantiske horn og danne et bilde av dyret idet de protestantiske kirkene da tar kontroll over den sivile regjering. Denne tidsperioden er fremstilt i hvert syn i Guds Ord, for det er her hver av «Bibelens bøker møtes og ender».

Den andre prøven i den historien er dyrets bildes prøve, både internt for jomfruene og eksternt for politikerne i de to rivaliserende politiske partiene. Den prøven er den prøven vi må bestå «før nådetiden avsluttes» ved den nært forestående søndagsloven. Den prøven er den prøven vi består «før vi blir beseglet». Den prøven er den prøven hvor «vår evige skjebne vil bli avgjort».

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«En annen mektig engel fikk i oppdrag å stige ned til jorden. Jesus la et skrift i hans hånd, og idet han kom til jorden, ropte han: «Babylon er falt, er falt.» Deretter så jeg de skuffede igjen løfte sine øyne mot himmelen og se med tro og håp etter sin Herres tilsynekomst. Men mange syntes å forbli i en sløv tilstand, som om de sov; likevel kunne jeg se spor av dyp sorg i deres ansikter. De skuffede så ut fra Skriftene at de befant seg i ventetiden, og at de tålmodig måtte vente på synets oppfyllelse. Det samme bevis som hadde ledet dem til å vente sin Herre i 1843, ledet dem til å forvente ham i 1844. Likevel så jeg at flertallet ikke eide den kraft som hadde preget deres tro i 1843. Deres skuffelse hadde svekket deres tro....»

«Da Jesu tjeneste ble avsluttet i det hellige, og Han gikk inn i det aller helligste og stod foran arken som inneholdt Guds lov, sendte Han en annen mektig engel med et tredje budskap til verden. En skriftrull ble lagt i engelens hånd, og idet han steg ned til jorden i makt og majestet, forkynte han en fryktinngytende advarsel, med den mest forferdelige trussel som noen gang er blitt båret fram for mennesket. Dette budskapet var bestemt til å sette Guds barn på vakt ved å vise dem prøvelsens og angstens time som lå foran dem. Engelen sa: 'De vil bli ført inn i nærkamp med dyret og dets bilde. Deres eneste håp om evig liv er å forbli standhaftige. Selv om deres liv står på spill, må de holde fast ved sannheten.' Den tredje engelen avslutter sitt budskap slik: 'Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro.' Da han gjentok disse ordene, pekte han mot den himmelske helligdom. Sinnene hos alle som tar imot dette budskapet, blir ledet til det aller helligste, hvor Jesus står foran arken og utfører Sin siste forbønn for alle dem som barmhjertigheten ennå drøyer for, og for dem som i uvitenhet har overtrådt Guds lov. Denne soning blir gjort både for de rettferdige døde og for de rettferdige levende. Den omfatter alle som døde i tillit til Kristus, men som, fordi de ikke hadde mottatt lyset over Guds bud, hadde syndet i uvitenhet ved å overtre dens forskrifter.» Early Writings, 245, 255.